

bringere mellem Himmel og Jord. Naar det kom til Stykket, var disse Lærredstilbedere og Stemningsprædikanter i al deres Latterlighed slet ikke saa uskyldige eller ufarlige, som han havde troet. Ogsaa de havde været med til at undergrave Troen paa Mennesket som Jordens Herre og enevældige Behersker.

I det hele genvaktes hos ham i disse Modgangens Dage den dystre, stridbare Ensomhedsfølelse, der havde forfulgt ham under Opvæksten i Barn-domshjemmet. Som han der havde følt sig hjemløs mellem Forældre og Søkende, følte han sig nu som en vildfarende Fremmed i det hele hjemlige Samfund. Han saa i sine Landsmænd lutter selvgode Sidenius'er, der overkalkede deres smaaborgerlige Klejnmodighed med Farisæerens hovmodige Ringeagt for denne Verdens Glans og Herlighed; og han tænkte ofte paa, hvad det maatte være for en Velsignelse for Katolikerne, at deres Præster ikke giftede sig, at ikke al den aandelige Vanførhed, der opklækkedes af Kirkens falske Ydmyghed, ogsom i de protestantiske Lande gik i Arv fra Slægt til Slægt, forplantede sig ud i Befolkningen opefter og nedefter og endevendte alle Begreber ligesom i Kong Pukkelrygs Land, hvor det Smaa kaldtes stort og det Skæve lige.

Nu havde han tilmed haft andre Genvordigheder at kæmpe mod, blandt andet Pengebekymringer. Skønt han i den sidste Tid igen havde levet saa sparsommelig som nogen fattig Student, havde opsøgt Borgergadekvarterets allerbilligste Kælderrestavrationer og spist sammen med Droskekuske og Bybude, var Arven efter Neergaard næsten opbrugt. Han havde regnet ud, at hans Penge i det højeste vilde kunne strække til endnu